

grdenje, zabavljanje, hudovanje, zaničevanje bilo je — bob ob steno. Mož je ostal, dasi sam, neomahljiv. S tem si je pa tudi pridobil zahvalo in čislanje vseh poštenih, ki je gotovo več vredno kakor hudobne, izmišljene zabavljivke nekaterih nespametnih kričačev!

Slava takemu moževi!

Od Pesnice. (Nekaj v volitvah.) Silno nas je razveselil in mislim tudi vse druge poštene Slovence, izid volitve v deželni zbor, pri kateri je naš vrli rojak in prijatelj g. dr. Franz Radaj zoper nemčurja Wretzl-na zmagal; nadejamo se, da smo si zbrali moža prebrisane glave in poštenega srea.

Ova zmaga je seosebno za nas Mariborske Slovence važna in veliko pomenljiva, ker smo ž njo starega sovražnika Wretzl-na in jegove tovariše v prah podrli, drugič tudi zato, ker med nami vtrduje in širi složnost in edinost, ktera nam je zdaj do zmage pomagala in s katero, ako Bog da, bomo tudi pri prihodnjih volitvah enako zmagali.

Z veselimi obrazi so prišli v soboto 26. t. m. po dokončani volitvi poštene slovenski volilci domu, ali s strašno z dolgimi nosi so priropotali naši odpadniki in Judeži nazaj, kakoršnih smo tudi tukaj nekterih imeli.

Pri sv. Marjeti na Pesnici, kakor smo slišali je baje neki kmet z imenom Matija Vraz, ki je Wretzl-na zagledavši, iz samega strahu njemu dal glas, dasiravno je poprej pravil, da Wretzl-na nikdar volil ne bo! Enako je tudi nek Jožef Schiker v sam rad za Wretzl-na glasoval in s tem pokazal, kakšen ptič da je. Jegov oče je svoje dni kakti volilee Seidl-nu dal svoj glas, jegov sin pa Seidl-novemu prijatelju Wretzl-nu. Kakor stara ptica poje, uči tudi mlade svoje. Takih ptičkov prihodnjič več ne volimo, ki našega zaupanja vredni niso.

Iz Slov. Bistrice. (Skazali ste se volilci) zopet enkrat zavedni boritelji, da ste si izvolili v mnogih rečeh zmožnega in previdnega gosp. dr. Radaja, e. kr. notarja in velikega posestnika, kateri je pošten, čvrst, učen in premožen; in zato sposoben za boritelja za našo boljšo prihodnost, tako — kakor dobro znani stari poslanec gospod Miha Herman.

Omenjam tudi, da smo videli starčeka Wretzl-na, pa soditi mu je bilo da on še ni zmožen za paternošter, da bi ž njim sv. roženkranc pomolil; pa še menj za butaro poslanstva zavolj zmedene politike in temnih paragrafov postav, katerim so še visoko učeni in bistroumni dohtarji komaj kos; mislim, da še toliko menj že starikasti „paverski kmet“ Miha Wretzel.

Omenim tudi, da se je 26. febr. hotel skazati stari Wretzel „oteka ubogih“ ali prav za prav očeta piva. Videli smo Wretzlnovega hlapca z klusama in dvema zastavama in na srednjem vozu precej pivarskih sodičev. Pa kar smo videli, ni drugega dobrega dela Wretzl doživel s to postrežbo, kakor da so se nekateri debeli trebušniki proti

nam široko rezali, pesti kazali, trebuhe stresali zato, da jim ni preveč obilo popito pivo po trebuhih presedalo. Dosti za zdaj; samo to še opominjam, bodimo vselej: „Vsi za ednega, eden za vse i. t. d.“

Všečno bi bilo kmetom, da bi se o priličnem času*) potrudili novi g. poslanec poslušat kmetov, da bi jim ti potožili svoje potrebe, za ktere bi se naj naš novi gospod poslanec borili, kakor dela poslanec g. M. Herman.

Iz Lokovic pri Šoštanju. (Nesreča po snegu.) Lanski sneg je po sadunosnikih in gošah veliko škode napravil, pa toliko nesreč vendar ni zakrivil, kakor letošnji, ki je pa tudi polovico debeleji bil.

Uni teden je šel mladi, še le 2 leti oženjeni kmet D. k svoji kleti, iz strehe sneg izkopavat, ko je delo dovršil, je mislil iz strehe na sneg skočiti; k nesreči pa prileti ravno na špičast kol, in se nasadi na njega, koji se mu je za eno obilno ped globoko v meso vdrl, in prelomil; še ni teden pretekel, kar je bil ranjen; pa so ga že pokopali.

Blizo Šoštanja je tudi staro, tako zvano „Jurkevo cigelnico“ podrlo; dekla je pod streho ravno krmo za kravo rezala in je bila pri priči mrtva.

V Šoštanju na sredi trga je tudi eni hiši streho polomilo, ktera pa je tudi poloma res potrebna bila.

Letošnji pust bil je dolg, pa še skoro prekratek, dosti deklet se je v naši fari poomozilo, pa vendar še je marsiktera ljubezni potrebna milo vzdihnila, kakor stara pesem pravi: „Prišel je strašni pustni dan, — In zapri vse ženine nam! Če Vam je ljubo, še pa drugikrat kaj!**)“

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Deželni zbor Štajerski začne 7. marca zborovati in bo na mesto Brandstetterja v njem sedel novi izvoljeni slovenski poslanec dr. Radaj. — Državni zbor dela v silni naglici, da bi do 4. marca zgotovil najvažnije predloge zlasti da nam naloži novi dolg z zlatimi obresti. Ni dvomiti, da bo predlog sprejet, vsaj o ustavoverni poslanci sprejeli tudi kupčijsko pogodbo z Romunskim, čeravno vsi sprevidijo, da bo nam strašno na škodo. Naše blago bo moralo 20% colnine plačati romunsko zrnje se pa bo vvažalo — brez vsakega cola. Cena našemu zrnju bo še bolj padla. Čehe mučijo z večnimi volitvami; vsako leto volijo skozi 9 let po dvakrat; toda Čehi volijo vedno stare poslance in jim nalagajo, da ne smejo ne v deželni pa ne v državni zbor, dokler se sedanji volilni red ne prenaredi in česki deželi ne priznajo jene stare pravice. Kolike da jih stane tako vo-

*) V posebnih krajih kakor v Mariboru v št. Lenartu, v Slov. Bistrici itd.

**) Lepo prosimo! Ured.

lilno mučenje, to si lahko vsak domisli, ker so c. k. komisarji samo pri naši poslednji volitvi v Mariboru na duini (diaten) zaslužili više 300 fl. — Železnico iz Sp. Drauburga bodo gotovo stavili, od Celja v Drauburg pa ne; prvo je namreč državni zbor sklenol, poslednjo pa zavrge, čeravno so se za njo potegovali dr. Vošnjak, dr. Duhač in Forregger. — Mesta, trgi, vasi in posestva ob velikih rekah na Avstrijskem in Ogerskem so silno trpela od strašne vode. V Budapeštu je se pogreznolo mnogo hiš, 12.000 ljudi je brez strehe, nesreča je velika; svitli cesar so ubogim darovali 15.000 in svitla cesarica 10.000 fl. Na mesto Deaka so Magjari za poslanca izvolili odpadnika mešnika Horvata, ki živi v divjem zakonu in je bil l. 1848 od puntarskega ministra za škofa imenovan, pa papež ga niso nikdar potrdili in tudi ni bil nikdar za škofa posvečen, pač pa l. 1848 na vislice obsojen. Sramota za Magjare.

Vnanje države. Na Španskem je hotel kralj Karlos ustanoviti pravo krščansko, katoliško državo in se je 5 let bojeval. Toda njegov nasprotnik kralj Alfonz se je zvezal s liberalci in frajmaurerji, s Bismarkom in francoskim ministrom Decaues-om in je pretečeni teden Karlosovo vojsko stisnil in premagal. Karlos je moral iz dežele bežati. Kristijani v Hercegovini so Turke pri Vlasojevičih slavno premagali!

Za poduk in kratek čas.

Potovanje v Rim, Neapol in domu.

XXVII. Če se kje sme reči, da je tekla kri v potokih, se sme to trditi od kolisejuma. Po razdjanju Jeruzalemskega mesta so bili v sužanstvo odgnani Judje obsojeni na zidanje groznega poslopja. Piše se, da pri delu niso smeli ne besedice govoriti, in da jih je pod težo velikega trpljenja 12.000 obnemoglo. Nadzornik in voditelj pri stavbi je bil nek Gaudencij. Za plačilo ga je cesar Vespasijan dal tukaj prvega umoriti. On, ki je postavil kolisejum, je moral prvi pokusiti, zakaj ga je stavil. Začelo se je potem nemilo mesarjenje. Divjad se je hujskala na nedolžne ljudi; klanju in moritvam ni bilo ne konca ne kraja. Zlasti si je tukaj neštevilna množina zvestih Kristijanov zaslužila nebeški venec mučnikov, ki so dali življenje za sveto vero. Sv. škof Ignacij je bil iz jutrovega sem prigan, in od divje zverine raztrgan. Sv. Eustahij, jegova žena Theopista, in njuna sina Agapit in Theopist so bili tukaj pred zverino vrženi; hlevi z železnimi vratami so se odprli, zvrjad jih je naskočila in raztrgala, včasih pa se tudi pred noge svetnikov, kakor ovea pohlevno vrgla. Zastradana zverina se je mnogokrat pokazala menj krvoželjna, kakor neverška ajdovska druhal. Edinemu Bogu in angelom jegovim je znano, koliko krščanske krvi da se je tukaj prelilo? Po pravici so smeli reči Pij IX.:

Kdor želi svetinj, naj pobere drobtinico zemlje na tleh v kolisejumu; pomočena je s krvjo neštevilnih svetnikov.*)

Cesar Konstantin je sicer ljudimorstvo zastavil in prepovedal, vendar boritve med ljudmi, in vojskovanje zverine med seboj še je ostalo. Na začetku 5stoletja najdemo poslednjega mučenika, ki je s svojo smrtjo tukaj sklenil prelivanje človeške krvi. Bil je sv. Almahij. Sv. menih je iz jutrovih dežel priromal v Rim. Tukaj naleti na grozno razveseljevanje v kolisejumu; srčno stopi med borivce in neprestrašen pokrega pagansko grdo šego. Navzočega glavarja Alipija zgrabi huda jeza, ter zapové borivcem, prepoditi ga. Zdaj je cesar Honorij poojstril prepoved boritvij med ljudmi; med zverinami pa je še ostala poprejšna navada do 6. stoletja.

Sv. Avgustin sam omeni te grozovitne igre. Po svojem čudovitem spokorjenju je prišel v Rim in jegovi prijatelji in znanci so ga neprenehoma nadlegovali, naj gre enkrat z njimi na gledišče v kolisejum. Da jihovej sitnosti zadovolji, gre nekega dne z njimi pa sklene očes ne odpreti, dokler bo trajala predstava. In tako je storil; bil je sicer navzoči, pa videl ni ničesar. Na koncu, ko so gledalci zagnali strašen vrisk in ploskanje premagavcu, je v naglici vrgel pogled na kazališče, in zdajci, piše sam, se je vzbudila prejšna mesena strast in grešni počutki v njegovem srcu. — Kdor preblizo ognja hodi, ta se opeče.

Nikjer v Rimu se človek ajdovske strašne grozovitosti tako živo ne spominja, kakor v kolisejumu. Meni, da vidi, kako vlečejo nedolžne žrtve na krvavo morišče; zdi se mu, da sliši mile besede, s kterimi so gredé mimo cesarja v gledišču ga morali pozdravljati: Caesar! morituri te salulant — cesar, umirajoči te pozdravljajo — ušesom se dozdeva, da slišijo rujojenje divjih zverin in milo upitje Kristijanov, katere neusmiljeno davijo in trgajo.

Nekdaj, ko je nehalo prelivanje krvi, je bila na strani proti Lateranu v kolisejumu cerkvice postavljena; pozneje pa še 14 kapelic z sv. križevim potom. Na sredino, kjer je križ stal, so neverniki pred začetkom igre prenesljiv altar postavljali in bogu Jupiterju človeka darovali. Vestaline — ajdovske device — so dale potem znamenje, da se naj začnejo igre; na koncu so med zmagavce razdelivale darila. (Nastavek prih.)

Smešničar 10. Nek kmet je prišel v uradnijo ali kancelijo. Tukaj so ga začeli nekateri z jeziki pikati. Eden mu naposled veli, naj si vsede, čeravno, v sobi ni bilo ne klopi ne stola. Kmet pa nekoliko pokašla in reče: tukaj v tej kanceliji je ravno tako, kakor pri meni doma v mojem škednju: ni stoleca, ne klopi, dovolj pa — cepcev.

*) Prvotna tla so zdaj za črevelj visoko z drugo prstjo posipana.